

азъ бихъ се хвърлилъ, безъ колебание, въ огъня за майка България.

По срѣдъ тия ми размишления, азъ чухъ да ме вика нѣкой по име. Пооглѣдахъ се и видѣхъ Штабсъ-Капитана отъ 53 Волински полкъ Д.

— Къждѣ отивате, гдѣ е вашето опълчение и скоро ли ще минете Дунава? ме затрупа съ въпроси Д. и, прѣди азъ да му отговоря поне на една, той пакъ запита:

— Научихте ли се, че Штабсъ-Капитанъ Петровичъ падна убитъ?

— Какво?! Попитахъ азъ Д. като не ми се и щѣше да вѣрвамъ на ушитѣ си, нима това е истина?

— Да, истина, е братко, цѣла истина! Царство му Небесно, и Вѣчная память! прибави той набожно.

И така, сбждна се прѣдчувствието на Штабсъ-Капитанъ Петровичъ, но за това ще кажемъ по-послѣ.

— Ами какво говорятъ лошитѣ язици за вашето опълчение, ми зададе Д. новъ и неочакванъ въпросъ.

— Лошитѣ язици само лошо могатъ да говорятъ отговорихъ азъ. Всичко, което сте чули да говорятъ лошо за Българското опълчение не е друго, освѣнъ лъжа и низка клевета.

Слѣдъ това, азъ помолихъ Д. да ми раскаже подробно за смъртъта на Петровича. Убития бѣ родомъ Българинъ. Той служеше въ 13 п. дивизия и, щомъ се бѣ започнала войната между Сърбия и Турция, той, както всичкитѣ офицери Българи, служивши въ руската армия, напустна службата и замина за Сърбия, гдѣто взема участие въ биткитѣ съ Турцитѣ. Слѣдъ напушанието сърбската служба, Петровичъ се завърна въ Россия и биде наново приетъ и зачисленъ въ 54 п. Мински полкъ.

На 6 Априлъ всички офицери, които се намираха въ Кишиневъ и нѣкои новоназначени граждански чиновници, също Българи, се фотографирахме въ група, Петровичъ, като раздаваше на приятелитѣ си портрети винаги искаваше пълна увѣренность, че ще падне убитъ въ боя и даже раздаваше си дрѣхитѣ.